

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	2
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	9
Natuurbescherming	13
Ambtenarenrecht	15
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	16
Bestuursrecht overig	18
APV	18
AVG	20
Open overheid	23
Openbare manifestaties	27
Subsidie	29
Verkeer	30
Vreemdelingenrecht	31
Asiel	31
Regulier	31
Vreemdelingenbewaring	32

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 888

CBb, 17-09-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:637](#)

Awb 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Verzet tegen uitspraak waarbij het beroep van de ondernemer niet-ontvankelijk is verklaard vanwege een overschrijding van de beroepstermijn die niet verschoonbaar is. Verwijzing naar uitspraak CBb van 30-01-2024 ([ECLI:NL:CBB:2024:31](#)). De vraag of de termijnoverschrijding aan de ondernemer kan worden toegerekend, wordt ontkennend beantwoord. De ondernemer heeft het besluit op bezwaar pas kort na het verstrijken van de beroepstermijn in handen gekregen als gevolg van structurele problemen met de post in het bedrijfsverzamelgebouw waarin de onderneming haar bedrijfsruimte huurt. Die problemen zijn besproken in een huurdersoverleg, waarvan de notulen zijn overgelegd. Daaruit komt naar voren dat maatregelen zijn genomen, maar die hebben er echter niet toe geleid dat de distributie van ontvangen poststukken vlekkeloos verloopt. Hoewel de onderneming (met haar medehuurders) hier een verdere inspanning had kunnen verrichten, wordt geoordeeld dat in deze omstandigheden en gelet op de beperkte omvang van de termijnoverschrijding het te laat indienen van het beroepschrift slechts in geringe mate aan de onderneming te verwijten is. Omdat niet is gebleken van contra-indicaties als bedoeld in 3.3 van de uitspraak van 30 januari 2024 om de termijnoverschrijding niet aan de onderneming toe te rekenen, is deze verschoonbaar.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 889

CBb, 17-09-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:634](#)

Kamer van Koophandel, verweerder.

Awb 8:88, 8:90

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM)
6

REDELIJKE TERMIJN. SCHADEVERGOEDING. I.c. heeft [naam] weliswaar formeel beroep ingesteld tegen het bestreden besluit, materieel vraagt hij niet om een beoordeling door de bestuursrechter van de rechtmatigheid van dat besluit. Het beroep wordt daarom aangemerkt als een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid, van de Awb. Dat betekent dat op de bezwaarprocedure geen behandeling door een rechter is gevolgd, in die zin dat de rechtmatigheid van het bestreden besluit niet door een rechter is beoordeeld. In lijn met het arrest van de Hoge Raad van 11-01-2013 ([ECLI:NL:HR:2013:BX8360](#)) en de uitspraak van het CBb van 08-02-2022 ([ECLI:NL:CBB:2022:65](#)), kan het verzoek om schadevergoeding niet worden gebaseerd op artikel 6 van het EVRM, omdat dit verzoek niet binnen de reikwijdte van dat artikel valt. Het voorgaande neemt niet weg dat alsnog om immateriële schadevergoeding kan worden verzocht wegens spanning en frustratie. Geoordeeld wordt dat

de duur van de bezwaarprocedure niet het gevolg was van onrechtmatig handelen van de Kamer van Koophandel. Het verzoek om schadevergoeding wordt daarom afgewezen.

Besluit waarbij de Kamer van Koophandel de onderneming van [naam] heeft ingeschreven in het handelsregister, met als ingangsdatum 1 januari 2020. [...]

Oordeel van het College

3.1 Het College stelt vast dat het bestreden besluit volledig tegemoet komt aan het bezwaar van [naam], en dat hij geen inhoudelijke gronden heeft aangevoerd tegen de rechtmatigheid van dat besluit. Hij verzoekt alleen om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn op grond van artikel 6 van het EVRM.

3.2 Artikel 6 van het EVRM ziet op het recht op behandeling van een zaak binnen een redelijke termijn 'door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht'. De Hoge Raad heeft in een arrest van 11 januari 2013 ([ECLI:NL:HR:2013:BX8360](#)) geoordeeld dat weliswaar rekening moet worden gehouden met de duur van de behandeling van het bezwaar als een rechterlijke procedure is gevolgd, maar dat een overeenkomstige toepassing van artikel 6 van het EVRM niet zover gaat dat deze ook het geval omvat waarin alleen wordt geklaagd over de duur van de bezwaarprocedure zonder dat daarop een behandeling door de rechter is gevolgd. In zulke situaties geldt de aan artikel 6 van het EVRM ontleende veronderstelling van immateriële schade wegens spanning en frustratie niet. De belanghebbende moet dan stellen en zo nodig bewijzen dat hij door de onaanvaardbaar lange duur van de behandeling door het bestuursorgaan van zijn bezwaar daadwerkelijk zodanige schade heeft geleden. Het College heeft deze uitleg gevolgd in zijn uitspraak van 8 februari 2022 ([ECLI:NL:CBB:2022:65](#)).

3.3 Weliswaar heeft [naam] formeel beroep ingesteld tegen het bestreden besluit, materieel vraagt hij niet om een beoordeling door de bestuursrechter van de rechtmatigheid van dat besluit. Het College merkt het beroep van [naam] daarom aan als een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Dat betekent dat op de bezwaarprocedure geen behandeling door een rechter is gevolgd, in die zin dat de rechtmatigheid van het bestreden besluit niet door een rechter is beoordeeld. In lijn met het onder 3.2 aangehaalde arrest van de Hoge Raad van 11 januari 2013 en de uitspraak van het College van 8 februari 2022, kan [naam] zijn verzoek om schadevergoeding niet baseren op artikel 6 van het EVRM, omdat dit verzoek niet binnen de reikwijdte van dat artikel valt.

3.4 Het voorgaande neemt niet weg dat [naam] alsnog om immateriële schadevergoeding kan verzoeken wegens spanning en frustratie. Daarbij is echter van belang dat artikel 8:90, tweede lid, van de Awb vereist dat [naam] zijn verzoek om schadevergoeding eerst neerlegt bij de Kamer van Koophandel, tenzij dat redelijkerwijs niet van hem kan worden gevergd. Niet is gebleken dat [naam] zo'n verzoek heeft gedaan. Uit het verweerschrift en de toelichting van de gemachtigde van de Kamer van Koophandel op de zitting blijkt echter duidelijk dat een verzoek om schadevergoeding wegens de lange duur van de bezwaarprocedure niet succesvol zou zijn geweest. Het College zal het verzoek daarom beoordelen op grond van artikel 8:88 van de Awb.

3.5 [naam] heeft gesteld dat hij € 2.000,- aan immateriële schade heeft geleden. Uit zijn beroep op artikel 6 van het EVRM leidt het College af dat die schade is veroorzaakt door spanning en frustratie wegens de lange duur van de bezwaarprocedure. [naam] heeft de door hem gestelde immateriële schade echter verder niet onderbouwd. Op de zitting heeft het College hem daartoe niet in de gelegenheid kunnen stellen, omdat [naam] zich een dag voor de zitting vanwege medische redenen heeft afgemeld. Het College zal hem ook niet alsnog in de gelegenheid stellen om een nadere

onderbouwing voor de gestelde immateriële schade te geven, omdat die schade (wat daarvan ook zij) niet het gevolg is van een onrechtmatige handeling van de Kamer van Koophandel.

3.6 Het College stelt vast dat [naam] twee keer heeft verzocht om uitstel of opschorting van de behandeling van het bezwaar. [...]

3.7 Het College oordeelt dat in deze omstandigheden niet van de Kamer van Koophandel kon worden verwacht dat zij, in weerwil van de uitdrukkelijke wens van [naam] om de procedure op te schorten, de bezwaarprocedure uit eigen beweging had voorgezet, laat staan een beslissing had genomen. [naam] heeft duidelijk aangegeven dat hij nog de kans wilde hebben om nader onderzoek te doen. Artikel 7:10, vierde lid, aanhef en onder a, van de Awb bepaalt dat uitstel van de wettelijke beslistermijnen mogelijk is als alle belanghebbenden daarmee instemmen. Het College stelt vast dat beide partijen hebben ingestemd met uitstel: [naam] door te verzoeken de bezwaarprocedure op te schorten, en de Kamer van Koophandel door met dat verzoek in te stemmen. Er heeft zich dan ook geen onrechtmatigheid voorgedaan die op grond van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb moet leiden tot toekenning van schadevergoeding.

3.8 Dat [naam] de brief van 16 oktober 2020, zoals hij stelt, niet heeft ontvangen, doet aan het voorgaande niet af. Wat daarvan ook zij, ook uit de e-mail van 4 mei 2021 had hij kunnen afleiden dat de Kamer van Koophandel had ingestemd met zijn verzoek om opschorting van de bezwaarprocedure. Dat hij ook die e-mail niet heeft ontvangen, zoals [naam] stelt, is naar het oordeel van het College niet aannemelijk. Uit de betreffende e-mail, die in het dossier zit, blijkt dat de e-mail is verstuurd op 4 mei 2021 om 13:34 uur aan het e-mailadres van het adviesbureau van [naam]. Daarmee is aannemelijk dat de e-mail door de Kamer van Koophandel is verzonden. [naam] heeft geen redenen aangevoerd waarom niet van deze informatie zou kunnen worden uitgegaan.

Conclusie

4 De duur van de bezwaarprocedure was niet het gevolg van onrechtmatig handelen van de Kamer van Koophandel. Het College zal het verzoek om schadevergoeding van [naam] daarom afwijzen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 890

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 16-09-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:5435](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Omgevingswet 1.1, 4.3 lid 3 aanhef en onder d, 4.11 lid 1 aanhef en onder e, 5.1 lid 2 aanhef en onder g, 5.18 lid 1, 5.29 lid 1, lid 2

Omgevingsbesluit 4.6 lid 1 aanhef en onder e

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.46 lid 1 aanhef onder a, onder b, 11.48, 11.72 lid 1 onder b, 11.75 lid 1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74k lid 1, 8.74r lid 1

OMGEVINGSWET. NATUUR. FLORA- EN FAUNA-ACTIVITEIT. Omgevingsvergunning voor het vangen, verdoven, zenderen en negatief conditioneren van de wolf met kenmerk GW3237m.

De wolf staat op bijlage IV, onderdeel a, bij de Habitatrichtlijn en is een strikt beschermde soort. Uit het Bal volgt dat het verboden is om zonder omgevingsvergunning een wolf opzettelijk te vangen of opzettelijk te verstoren. Deze omgevingsvergunningplicht verschilt inhoudelijk niet van de ontheffingsplicht die gold op grond van de Wet natuurbescherming.

Ook de beoordelingsregels genoemd in artikel 8.74k van het Bkl bij het verlenen van de omgevingsvergunning zijn hetzelfde. Het gaat erom dat de omgevingsvergunning alleen kan worden verleend als er:

a) geen andere bevredigende oplossing voor het verrichten van de activiteit bestaat, b) de activiteit nodig is, waarbij limitatief redenen worden genoemd.

I.c. wordt geoordeeld dat de onderbouwing van het college, dat het opzettelijk vangen en opzettelijk verstoren van de wolf in het belang is van de openbare veiligheid en de bescherming van deze wolf, tekortschiet. Daardoor is nu ook niet vast te stellen dat er geen andere bevredigende oplossing is. De bezwaren hebben een redelijke kans van slagen en de omgevingsvergunning doorstaat de rechtmatigheidstoets dus niet. Schorst de omgevingsvergunning tot twee weken na bekendmaking van de beslissing op bezwaar.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Provincie Utrecht mag wolf voorlopig nog niet vangen en verstoren") uitgebracht.

JnB 2024, 891

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 02-09-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:6135](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zundert.

Omgevingswet (Ow) 1.1 lid 1, 5.1 lid 1 onder a, 22.1, 22.2, 22.8

Invoeringsbesluit Omgevingswet (Invoeringsbesluit Ow) 7.1, 22.26

Algemene plaatselijke verordening van de gemeente Zundert (APV) 2:12 lid 1

Bestemmingsplan

OMGEVINGSWET. APV. HANDHAVING. LAST ONDER DWANGSOM. OVERTREDING. Lasten onder dwangsom vanwege het gebruiken van het perceel met de functie ‘Bedrijf’ voor de opslag van materialen en vanwege het creëren van meer dan één uitweg op het perceel. I.c. wordt geoordeeld dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd als gevolg van welke gedragingen van verzoekers sprake is van een overtreding van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Ow in samenhang met artikel 2:12 van de APV.

[...] De gemeenteraad van de gemeente Zundert stelt – op grond van de op 1 januari 2024 in werking getreden Omgevingswet – voor het gehele grondgebied van de gemeente één omgevingsplan vast waarin regels over de fysieke leefomgeving zijn opgenomen (artikel 2.4 van de Ow). Het omgevingsplan bevat voor het gehele grondgebied van de gemeente in ieder geval de regels die nodig zijn met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties (artikel 4.2, eerste lid, van de Ow).

De voorzieningenrechter stelt vast dat het Omgevingsplan van de gemeente Zundert op het moment van deze uitspraak onder andere bestaat uit ‘een tijdelijk deel’ (artikel 22.1 van de Ow). Dat tijdelijk deel wordt (voor zover voor deze zaak relevant) gevormd door:

1. De kaarten en regels uit het bestemmingsplan dat vóór 1 januari 2024 op het perceel van toepassing was: het bestemmingsplan [naam bestemmingsplan]: artikel 22.1, onder a en b, van de Ow;
2. De omgevingsplanregels van rechtswege, de zogenoemde bruidsschat), artikel 22.1, onder c, in samenhang met artikel 22.2, eerste lid, van de Ow, die staan opgenomen in artikel 7.1 van het Invoeringsbesluit Omgevingswet.

Gelet op het voorgaande stelt de voorzieningenrechter vast dat in het omgevingsplan met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties, aan een deel van het perceel de functie ‘Bedrijf’ is toegekend, met de functieaanduiding ‘specifieke vorm van bedrijf – agrarisch hulp- en nevenbedrijf’. Aan een ander deel van het perceel is de functie ‘Agrarisch - AHS Plus’ toegekend. Aan het hele perceel is de dubbelfunctie ‘Waarde – Archeologie – 4’ toegekend.

[...] In artikel 2:12 van de Algemene plaatselijke verordening van de gemeente Zundert (hierna: APV) staat dat het verboden is zonder omgevingsvergunning een uitweg te maken naar de weg of verandering te brengen in een bestaande uitweg naar de weg. De lokale regels van de APV zijn in de overgangsfase naar het nieuwe omgevingsplan geen onderdeel van het tijdelijk omgevingsplan. Artikel 22.8 van de Ow bepaalt: Voor zover op grond van een bepaling in een gemeentelijke verordening een vergunning is vereist voor een geval waarin regels over de fysieke leefomgeving op grond van artikel 2.7, eerste lid, alleen in het omgevingsplan mogen worden opgenomen, geldt een zodanige bepaling als een verbod om zonder omgevingsvergunning een activiteit te verrichten als bedoeld in artikel 5.1, onder a, van de Ow. Zolang deze vergunningen nog niet zijn overgeheveld naar het omgevingsplan, wordt de desbetreffende regeling van artikel 2.2 van de Wabo (oud) feitelijk gecontinueerd.

[...] Het college is alleen bevoegd tot het opleggen van een last onder dwangsom, wanneer sprake is van een overtreding (artikel 5:2, eerste lid, onder b, jo. artikel 5:21 van de Awb). De bevoegdheid van het college om handhavend op te treden tegen het uitvoeren van een activiteit zonder daarvoor benodigde omgevingsvergunning volgt uit artikel 18.2, tweede lid, van de Ow in samenhang met artikel 5.8 van de Ow.

Opslag van materialen op het perceel met de functie bedrijf (derde overtreding)

Het college heeft een last onder dwangsom opgelegd vanwege het in strijd met het omgevingsplan gebruiken van een deel van het perceel met de functie 'Bedrijf' voor de opslag van materialen, die niet inherent zijn aan een agrarisch technisch hulpbedrijf.

Uit artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Ow volgt dat het verboden is om een omgevingsplanactiviteit uit te voeren zonder omgevingsvergunning. Een omgevingsplanactiviteit is onder andere 'een activiteit in strijd met het omgevingsplan'.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college in het bestreden besluit onvoldoende aannemelijk gemaakt dat verzoekers op of na 26 juni 2024 die overtreding op het deel van het perceel met de functie 'Bedrijf' hebben begaan. [...]

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college daarom ten aanzien van deze overtreding onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een overtreding van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Ow. Gelet daarop was het college niet bevoegd om handhavend op te treden tegen het in strijd met het omgevingsplan (en zonder omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit) gebruiken van dit deel van het perceel voor opslag. De voorzieningenrechter komt daardoor niet meer toe aan de bespreking van het beroep van verzoekers op het vertrouwensbeginsel.

Uitwegen

Het college heeft een last onder dwangsom opgelegd vanwege het zonder omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit creëren van meerdere uitwegen op het perceel. Volgens het college mag er maar één uitweg per perceel aanwezig zijn.

In artikel 2:12 van de APV staat dat het verboden is zonder omgevingsvergunning een uitweg te maken naar de weg of verandering te brengen in een bestaande uitweg naar de weg. Uit artikel 22.8 van de Ow kan worden afgeleid dat dit verbod sinds 1 januari 2024 geldt als een verbod als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Ow om een omgevingsplanactiviteit uit te voeren zonder omgevingsvergunning.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college in het bestreden besluit ook onvoldoende aannemelijk gemaakt dat verzoekers die overtreding hebben begaan. Uit het bestreden besluit blijkt uitsluitend dat het college stelt dat per perceel maar één uitweg aanwezig mag zijn. Het college heeft in het bestreden besluit niet toegelicht waaruit blijkt dat op het perceel slechts één uitweg aanwezig mag zijn. Het college heeft daarnaast niet met objectieve en verifieerbare bewijsstukken onderbouwd welke aangetroffen uitweg of uitwegen legaal is of zijn gemaakt en welke uitweg of uitwegen in strijd met de hierboven genoemde bepalingen is of zijn gemaakt. Het college heeft ook niet toegelicht op grond waarvan het heeft geconcludeerd dat een uitweg in strijd met voornoemde bepalingen is gemaakt. [...]

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college daarom onvoldoende gemotiveerd als gevolg van welke gedragingen van verzoekers sprake is van een overtreding van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Ow in samenhang met artikel 2:12 van de APV. Gelet daarop was het college niet bevoegd om handhavend op te treden tegen het creëren van de uitwegen. [...]

JnB 2024, 892

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 16-09-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:9085](#)

college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht, verweerder.

Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder a

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.27 lid 2 aanhef en onder j

Algemene Plaatselijke Verordening Zwijndrecht 2021 (APV)

OMGEVINGSWET. BBL. APV. VERGUNNINGVRIJ BOUWEN. Verlenen vergunning op grond van de APV voor het inrichten van een bouwplaats. Verzoekers stellen zich op het standpunt dat verweerder een onjuiste vergunning heeft verleend. Verzoekers voeren aan dat verweerder ten onrechte niet een traject op grond van de Omgevingswet heeft gevolgd. Een bouwwerk (bouwkeet) valt immers onder het Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl). De voorzieningenrechter concludeert dat de bouwplaats wordt gebruikt ter ondersteuning en uitvoering van de renovatiewerkzaamheden en functioneel is voor de bouwactiviteit. Gelet hierop en mede op de relatief korte afstand tot de woonblokken wordt voldaan aan het criterium onmiddellijke nabijheid. Het voorgaande leidt de voorzieningenrechter tot de conclusie dat op grond van artikel 2.27, tweede lid, aanhef en onder j, van het Bbl voor het plaatsen van een bouwplaats met bouwketen, containers en parkeerruimte geen omgevingsvergunning is vereist.

JnB 2024, 893

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 21-08-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:5097](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht.

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. BOPA. HERHAALD GEBRUIK BEVOEGDHEID. Tijdelijke omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsactiviteit voor een evenement. I.c. wordt geoordeeld dat de Omgevingswet niet in de weg staat aan het herhaald toepassen van de bevoegdheid om een omgevingsvergunning te verlenen voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit op dezelfde locatie. De wet maakt het uitdrukkelijk mogelijk om ook voor tijdelijke afwijkingen van een omgevingsplan een vergunning te verlenen. Er is geen beperking gesteld aan het aantal keren dat hiervan gebruik wordt gemaakt. Er dient echter wel elke keer een afweging te worden gemaakt of de activiteit die tijdelijk plaatsvindt met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aanvaardbaar kan worden geacht en geen strijd oplevert met provinciale- en rijksinstructieregels. Ook moeten de relevante belangen in de beoordeling worden gewogen. Hierbij moet ook meegewogen worden hoe vaak op een locatie een evenement wordt georganiseerd. Naarmate er vaker evenementen op dezelfde locatie plaatsvinden, moeten hogere eisen worden gesteld aan de afweging om die evenementen met een afzonderlijke omgevingsvergunning toe te staan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 894

MK ABRS, 18-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3744](#)

college van burgemeester en wethouders van Dronten.

Verdrag betreffende Europese Unie 4

SBM-richtlijn 2, 3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder e, 2.33

WABO. ONHERROEPELIJKE OMGEVINGSVERGUNNING WINDPARK. INTREKKING.

UNIERECHT. BEOORDELINGSKADER. Afwijzing verzoek stichting om intrekking

omgevingsvergunningen windpark Windplan Blauw. De stichting heeft verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 25-06-2020, [ECLI:EU:C:2020:503](#) (Nevele-arrest) en naar ABRS 30-06-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1395](#) (Delfzijltussenuitspraak).

I.c. wordt geoordeeld dat er geen Unierechtelijke plicht is om de onherroepelijke omgevingsvergunningen in te trekken.

[...] - Beoordelingskader heroverweging en intrekking onherroepelijke omgevingsvergunningen in licht van Unierecht

17. De hoofdvragen die partijen verdeeld houden, zijn vragen van juridische aard. Het betreft de vragen of 1) aan de omgevingsvergunningen een Unierechtelijk gebrek kleeft, omdat voor de windturbinebepalingen geen voorafgaande milieubeoordeling in de zin van de SMB-richtlijn is verricht en bij de omgevingsvergunningverlening van de werking van die windturbinebepalingen is uitgegaan, en 2) of het Unierecht meebrengt dat de inmiddels onherroepelijke omgevingsvergunningen moeten worden heroverwogen of ingetrokken. De Afdeling acht het gelet op die hoofdvragen, voor de beoordeling van de voorliggende hoger beroepen en van het hoger beroep in de zaak 202204981/1/R2 en met het oog op een finale beslechting van het geschil, van belang om meer in zijn algemeenheid uiteen te zetten hoe voor windturbineparken verleende en inmiddels onherroepelijke omgevingsvergunningen als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, e of i, van de Wabo zich verhouden tot het Unierecht.

Het gaat om omgevingsvergunningen waarbij op het moment van verlening door het bevoegd gezag voor de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid of van de gevolgen voor het milieu is uitgegaan van de rechtstreekse werking van de toen geldende windturbinebepalingen. Oftewel, het gaat om omgevingsvergunningen waarvoor de windturbinebepalingen kaderstellend waren als is bedoeld in de Delfzijltussenuitspraak, onder 39 tot en met 45. Over deze windturbinebepalingen is in die Delfzijltussenuitspraak geoordeeld dat daarvoor ten onrechte geen voorafgaande milieubeoordeling als bedoeld in de SMB-richtlijn is verricht. Het gaat dus niet om omgevingsvergunningen die gebaseerd zijn op door het bevoegd gezag gekozen eigen normen in plaats van op de windturbinebepalingen en aan welke normen een actuele, deugdelijke, op zichzelf staande en op de aan de orde zijnde situatie toegesneden motivering ten grondslag is gelegd, zoals aan de orde was in de Afdelingsuitspraak van 12 april 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1433](#) (de Delfzijleinduitspraak).

- Tussenconclusie en samenvatting over beoordelingskader

17.11. In concluderende zin overweegt de Afdeling dat de omgevingsvergunningen niet in strijd zijn met de SMB-richtlijn, omdat zij geen kaderstellende plannen of programma's zijn waarvoor een milieubeoordeling moet worden gemaakt. Ook zijn ze niet in strijd met de mer-richtlijn, als aan de voor het windturbinepark verplichte milieueffectrapportage of mer-beoordeling uitvoering is gegeven. Dat is hier het geval. Vanwege in het bijzonder punt 95 van het Nevele-arrest ziet de Afdeling geen

ruimte voor het oordeel dat de omgevingsvergunningen verenigbaar zijn met het Unierecht. Maar dat betekent niet dat er zonder meer een Unierechtelijke verplichting is tot heroverweging en/of intrekking van de onherroepelijke omgevingsvergunningen. Het Nevele-arrest en het Derrybrien-arrest geven geen aanknopingspunten dat de onherroepelijke omgevingsvergunningen moeten worden heroverwogen of ingetrokken. Vanwege het Unierechtelijk rechtszekerheidsbeginsel hoeft een bestuursorgaan in beginsel ook niet terug te komen van een besluit dat definitief is geworden na het verstrijken van redelijke beroepstermijnen of na uitputting van alle rechtsmiddelen. Maar daarop bestaan uitzonderingen. Als aan de vier cumulatieve voorwaarden uit het Kühne & Heitz-arrest is voldaan, dan is een bestuursorgaan wel gehouden om een definitief besluit opnieuw te onderzoeken om rekening te houden met uitlegging die het Hof inmiddels aan relevante bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. Ook in andere, bijzondere omstandigheden kan een bestuursorgaan daartoe gehouden zijn, als het legaliteitsvereiste zwaarder weegt dan het rechtszekerheidsvereiste. Uit de arresten van het Hof blijkt dat dit het geval is, als het gaat om ernstige schendingen van fundamentele rechten of vrijheden die de betrokkene aan het Unierecht kan ontleen en het definitieve besluit langdurig rechtsgevolgen zal sorteren. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:3745](https://ecli.nl/RVS:2024:3745) (Windpark de Rietvelden).

JnB 2024, 895

MK Rechtbank Overijssel, 11-09-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:4752](https://ecli.nl/RBOVE:2024:4752)

college van burgemeester en wethouders van Haaksbergen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) 2.8 lid 1

Wet ammoniak en veehouderij (hierna: Wav) 6, 7

WABO-milieu. WIJZIGING VERGUNNING. STIKSTOFEMISSIE. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 04-10-2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:3689](https://ecli.nl/RVS:2023:3689)) waarin voor de berekening van de te verwachten emissie vanuit een stal met stalsysteem Rav-code E 5.11 in het kader van een passende beoordeling als bedoeld in artikel 2.8, lid 1, van de Wnb niet langer gebruik worden gemaakt van de Rav-emissiefactor van dit stalsysteem. Geoordeeld wordt dat voor het verlenen van een vergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, lid 1, sub e, van de Wabo niet dezelfde hoge mate van zekerheid is vereist als is vereist in het kader van een passende beoordeling in de zin van artikel 2.8, lid 1, van de Wnb. Ook wanneer rekening wordt gehouden met de gegeven onzekerheid over de werking van het beoogde stalsysteem, geldt dat voldoende aannemelijk is dat de ammoniakemissie in ieder geval niet hoger zal zijn dan de in de oude situatie vergunde emissie.

GEURHINDER. Zoals is geoordeeld, is aannemelijk dat in de nieuwe situatie sprake zal zijn van een verlaging van de emissie ten opzichte van de oude vergunde situatie, ook al valt niet met absolute zekerheid vast te stellen hoe groot deze verlaging zal zijn. Hiermee is voldaan aan het bepaalde in artikel 7, lid 1, onder a, aanhef en onder 2°, van de Wav. De vergunning hoefde dan ook niet geweigerd te worden op grond van het bepaalde in artikel 6 van de Wav. Besluit waarbij verweerder een omgevingsvergunning heeft verleend voor het bouwen van een bouwwerk, het handelen in strijd met regels ruimtelijke ordening en het veranderen (van de werking) van een inrichting. [...]

Het wijzigen van een inrichting (milieu)

13.1. De rechtbank overweegt dat bij de verlening van een vergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, lid 1, sub e, van de Wabo (milieu) het bepaalde in artikel 2.14 van de Wabo in acht moet worden genomen. Op grond van het bepaalde in artikel 2.14, lid 3, van de Wabo kan een omgevingsvergunning voor deze activiteit alleen geweigerd worden op grond van het belang van de bescherming van het milieu.

13.2. De rechtbank overweegt dat landgoed Het Lankheet geen Natura 2000-gebied is. Wel maken de gronden van dit landgoed deel uit van het Natuurnetwerk Nederland (hierna: NNN). De bescherming van de wezenlijke kenmerken en waarden van het NNN-gebied dient plaats te vinden in het kader van de beoordeling van de ingediende aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning. Wel tekent de rechtbank hierbij aan dat hierbij niet het beschermingsregime van de Wet natuurbescherming en de Habitatrichtlijn geldt, maar dat aangesloten moet worden bij het beschermingsregime zoals dit volgt uit titel 2.7 van de Omgevingsverordening Overijssel 2017 (hierna: de Omgevingsverordening).

13.3. Eisers stellen zich op het standpunt dat het college ten onrechte geen aandacht heeft besteed aan de bestaande toestand van het milieu op het terrein van landgoed Het Lankheet. De rechtbank overweegt naar aanleiding van deze stelling dat artikel 2.14, lid 1, onder a, van de Wabo niet vereist dat bij vergunningverlening voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, lid 1, onder e, van de Wabo altijd een beschrijvend onderzoek plaatsvindt naar de bestaande toestand van NNN-gebieden waarvoor de te verrichten activiteit mogelijk gevolgen kan hebben. Wel vereist deze bepaling dat het college bekend is met de bestaande toestand ter plaatse. De rechtbank stelt vast dat in het kader van de behandeling van de aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning een groot aantal stukken is overgelegd, waaronder stukken die betrekking hebben op het landgoed Het Lankheet. Aangenomen mag worden dat het college kennis heeft genomen van deze stukken. Hiermee is voldoende aannemelijk geworden dat het college bekend is met de toestand van dit NNN-gebied.

13.4. Voor wat betreft de stikstofemissie op het landgoed Het Lankheet heeft het college zich op het standpunt gesteld dat aannemelijk is dat deze in de vergunde situatie zal afnemen. Zo zal volgens de overgelegde berekeningen in de vergunde situatie sprake zijn van een maximale stikstofemissie van 3.402,6 kg NH₃, terwijl in de referentiesituatie sprake was van een vergunde emissie van 5.071,4 kg NH₃. Eisers hebben hier tegen ingebracht dat uit wetenschappelijk onderzoek volgt dat aannemelijk is dat ten aanzien van het vergunde stalsysteem met Rav-code E 5.11 de daadwerkelijke ammoniakemissie van dit stalsysteem wordt onderschat.

13.5. De rechtbank overweegt dat de Afdeling bestuursrechtspraak in een uitspraak van 4 oktober 2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:3689](#)) heeft geoordeeld dat aannemelijk is dat de werkelijke ammoniakemissie in het stalsysteem met Rav-code E 5.11 wordt onderschat. Voor de berekening van de te verwachten emissie vanuit een stal met dit stalsysteem kan in het kader van een passende beoordeling als bedoeld in artikel 2.8, lid 1, van de Wet natuurbescherming dan ook niet langer gebruik worden gemaakt van de Rav-emissiefactor van dit stalsysteem.

13.6. De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag wat de betekenis is van de door de Afdeling bestuursrechtspraak vastgestelde onzekerheid over de werking van het stalsysteem met Rav-code E 5.11 voor de beoordeling van de vergunningverlening voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, lid 1, sub e, van de Wabo. De rechtbank is van oordeel dat voor het verlenen van een vergunning voor deze activiteit niet dezelfde hoge mate van zekerheid is vereist als is vereist in het kader van een passende beoordeling in de zin van artikel 2.8, lid 1, van de Wet natuurbescherming. Hiervoor is van belang dat in de Awb en in de Wabo geen regeling van het bewijsrecht opgenomen. Wel geldt binnen het bestuursrecht als algemene regel dat feiten die aan een besluit ten grondslag worden

gelegd aannemelijk moeten worden gemaakt. Het aannemelijk maken van een dergelijk feit is echter niet hetzelfde als het verkrijgen van absolute zekerheid. Volgens de overgelegde berekeningen is in de vergunde situatie sprake van een zeer sterke afname van de ammoniakemissie vanuit de inrichting van de derde-partij. Ook wanneer rekening wordt gehouden met de gegeven onzekerheid over de werking van het beoogde stalsysteem, geldt dat voldoende aannemelijk is dat de ammoniakemissie in ieder geval niet hoger zal zijn dan de in de oude situatie vergunde emissie van 5.071,4 kg NH₃. Veeleer is aannemelijk dat in de nieuwe situatie sprake zal zijn van enige verlaging van de emissie ten opzichte van de oude vergunde situatie, ook al valt niet met absolute zekerheid vast te stellen hoe groot deze verlaging exact zal zijn.

13.7. Naar aanleiding van de stelling van eisers dat onvoldoende rekening is gehouden met de uitstoot van fijnstof en met een mogelijke concentratie van endotoxinen (resten van ziekmakende bacteriën) in de leefomgeving, overweegt de rechtbank dat aannemelijk is dat de fijnstofemissie in de vergunde situatie afneemt, althans niet toeneemt ten opzichte van de oude situatie. Voor wat betreft endotoxinen geldt geen wettelijke norm of grenswaarde. Wel blijkt uit het bestreden besluit dat het college zich in dit verband heeft gericht naar het zogenoemde Endotoxine toetsingskader van de Gezondheidsraad. De Afdeling bestuursrechtspraak heeft in een uitspraak van 19 augustus 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1979](#)) geoordeeld dat dit toetsingskader mag worden gehanteerd voor de beoordeling van de aanvaardbaarheid van emissies van endotoxinen. De Gezondheidsraad adviseert in dit toetsingskader om voor pluimveehouderijen uit te gaan van een richtafstand van 500 meter. Omdat binnen 500 meter van de inrichting van de derde-partij geen bebouwing aanwezig is, wordt voldaan aan dit toetsingskader. Eisers hebben niet aangetoond dat dit toetsingskader is achterhaald door nieuwere wetenschappelijke inzichten. Voor zover eisers in de gronden van hun beroep verwijzen naar de GGD-richtlijn medische milieukunde Veehouderij en gezondheid (hierna: de MMK-richtlijn) van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM), overweegt de rechtbank dat het aan eisers is om concreet aan te geven op welk onderdeel van deze richtlijn zij zich ter onderbouwing van hun standpunt beroepen. Van de rechtbank kan en mag immers niet worden verwacht dat zij de hele MMK-richtlijn doorneemt om te bezien of daarin wellicht iets staat wat het standpunt van eisers ondersteunt. Nu eisers niet concreet hebben aangegeven welk onderdeel van de MMK-richtlijn hun standpunt ondersteunt, kan het beroep op deze richtlijn dan ook niet slagen.

13.8. Uit de overgelegde stukken blijkt weliswaar dat de geuremissie in de nieuwe situatie iets toeneemt, maar dat de hier geldende wettelijke geurnorm van 14 odour units per kubieke meter lucht voor geurgevoelige objecten buiten de bebouwde kom (artikel 3, lid 1, onder b, van de Wet geurhinder en veehouderij) nergens wordt overschreden. Van een voor wat betreft geur overbelaste situatie is dan ook geen sprake.

Betekenis Wet ammoniak en veehouderij voor de vergunningverlening

14.1. Artikel 6 van de Wav bepaalt dat een omgevingsvergunning voor het veranderen van een veehouderij wordt geweigerd, indien de aanvraag betrekking heeft op een uitbreiding van het aantal dieren van een of meer diercategorieën en een tot de veehouderij behorend dierenverblijf geheel of gedeeltelijk is gelegen in een zeer kwetsbaar gebied, dan wel in een zone van 250 meter rond een zodanig gebied. Vleeskuikens zijn in de Regeling ammoniak en veehouderij (Rav) aangemerkt als een diercategorie (E 5) in de zin van de Wav. Het landgoed Het Lankheet is door Provinciale Staten van Overijssel aangewezen als een zeer kwetsbaar gebied in de zin van artikel 2, lid 1, van de Wav. [...]

14.3. Zoals de rechtbank hiervoor, bij de bespreking van de werking van het stalsysteem in het kader van de vergunningverlening voor het wijzigen van een inrichting, heeft geoordeeld is aannemelijk dat in de nieuwe situatie sprake zal zijn van een verlaging van de emissie ten opzichte van de oude vergunde situatie, ook al valt niet met absolute zekerheid vast te stellen hoe groot deze verlaging zal zijn. Hiermee is voldaan aan het bepaalde in artikel 7, lid 1, onder a, aanhef en onder 2°, van de Wav. De vergunning hoefde dan ook niet geweigerd te worden op grond van het bepaalde in artikel 6 van de Wav. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 896

MK Rechtbank Gelderland, 04-09-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:6291](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.3 lid 1, lid 2, lid 6, 2.7 lid 2, 2.9 lid 1, 8.1 lid 2

NATUURBESCHERMING. WIJZIGING BEHEERPLAN. Vaststelling Recreatiezoneringplan Veluwe (recreatieplan). I.c. wordt geoordeeld dat het college het recreatieplan terecht heeft gekwalificeerd als een wijziging van het beheerplan. Uit artikel 2.3, eerste lid, van de Wnb volgt dat voor een Natura 2000-gebied (slechts) één beheerplan wordt opgesteld. Dat heeft het college in 2018 opgesteld. Op grond van artikel 2.3, zesde lid, van de Wnb bestaat echter de bevoegdheid tot het wijzigen van een reeds bestaand beheerplan. Het recreatieplan kan worden gezien als een verdere invulling, en daarmee wijziging, van dat bestaande beheerplan. Het recreatieplan bevat ook instandhoudingsmaatregelen en de daarmee beoogde resultaten zodat het voldoet aan de inhoudelijke vereisten van artikel 2.3, tweede lid, van de Wnb.

JnB 2024, 897

Rechtbank Limburg 02-09-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:5917](#)

Gedeputeerde staten van de provincie Limburg, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1 lid 1, 3.1 lid 1, 3.3, 3.12 lid 1, 3.15, 3.17, 3.25 lid 1

Besluitnatuurbescherming (Bnb) 3.1

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. VOORSCHRIFTEN. ZWARTE KRAAI. BESCHERMING WEIDE- EN AKKEROVOGELS. Natuurontheffing voor onder meer de inzet van vangkooien voor het vangen (en doden) van zwarte kraaien ter bescherming van flora en fauna (weide- en akkervogels) in aangewezen soortbeschermingsgebieden. I.c. wordt geoordeeld dat de aan de ontheffing verbonden voorschriften niet in strijd zijn met het stelsel van de Wnb. Verweerder heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat er geen andere bevredigende oplossing is dan de inzet van vangkooien ter voorkoming van predatie door de zwarte kraai en voldoende inzichtelijk gemaakt en onderbouwd waarom de verleende ontheffing noodzakelijk is. Gelet op de omvang van de huidige populatie in Limburg en de maximering van het gebruik van de vangkooi, is toereikend onderbouwd dat de inzet van de vangkooi ter voorkoming van predatie door zwarte kraaien geen afbreuk doet aan de gunstige staat van instandhouding van deze vogelsoort. Ongegrond beroep.

JnB 2024, 898

MK Rechtbank Gelderland, 28-08-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:5837](#)

college van Gedeputeerde Staten van de Provincie Gelderland, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8, 9.4 lid 8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. OVERGANGSRECHT WNB. Weigering natuurvergunning. Eisers hebben hun beroep op de zitting beperkt tot de grond dat er geen vergunningplicht geldt, omdat zij met hun milieuvergunning van 27 augustus 2001 onder het overgangsrecht vallen van de Wnb. I.c. wordt geoordeeld dat de milieuvergunning geen besluit is als bedoeld in artikel 9.4, achtste lid, van de Wnb en er in zoverre dus sprake is van een vergunningplicht. De rechtbank kan uit de tekst van deze milieuvergunning niet afleiden dat artikel 6, tweede, derde en vierde lid, van de Habitatrichtlijn in acht zijn genomen. Dat wel een toets heeft plaatsgevonden aan de Interimwet Ammoniak en Veehouderij en dat die wet niet aan vergunningverlening in de weg heeft gestaan, maakt dat niet anders. Die wet is namelijk geen implementatie van de Habitatrichtlijn en heeft daarmee een ander, en bovendien beperkter, toetsingskader dan de Habitatrichtlijn.

JnB 2024, 899

MK Rechtbank Den Haag, 06-08-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:13598](#)

Vogelrichtlijn 5, 9, 13

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 3.1, 3.3

Omgevingsverordening Zuid-Holland 2019

NATUURBESCHERMING. FAUNABEHEERPLAN. TOETSINGSKADER. NOODZAAK. 1% MORTALITEITSCRITERIUM. Goedkeuring “Faunabeheerplan meeuwen havengebieden van Rotterdam, Dordrecht en Alblasserdam 2022 t/m 2027”. I.c. wordt geoordeeld dat het bestreden besluit niet zorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd. Niet alleen is de noodzaak voor het vernietigen van jaarlijks maximaal 50 nesten van de zilvermeeuw en 400 nesten van de kleine mantelmeeuw onvoldoende komen vast te staan, ook is de berekening van het 1%-mortaliteitscriterium niet op correcte wijze uitgevoerd. Als gevolg daarvan is niet duidelijk of de toegestane maatregelen niet leiden tot een verslechtering van de staat van instandhouding van de zilvermeeuw en/of de kleine mantelmeeuw.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2024, 900

MK CRvB, 05-09-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1748](#)

korpschef van politie.

Besluit reis-, verblijf- en verhuiskosten politie (Brvvp) 14a

AMBTENARENRECHT. TEGEMOETKOMING KOSTEN TIJDELIJKE HUISVESTING. Met de korpschef is de Raad van oordeel dat in het geval van betrokkene geen sprake is geweest van tijdelijke huisvesting zoals bedoeld in artikel 14a van het Brvvp. Betrokkene heeft geen recht op een tegemoetkoming zoals bedoeld in artikel 14a van het Brvvp.

4.3. De Raad volgt de korpschef in zijn standpunt dat de rechtbank is uitgegaan van een onjuiste – want te ruime – uitleg van het begrip ‘tijdelijke huisvesting’. Mede gelet op het feit dat het tweede lid van artikel 14a van het Brvvp voorziet in een tegemoetkoming in reiskosten naar de oorspronkelijke woning, veronderstelt de regeling dat er nog een bepaalde band bestaat met de oorspronkelijke woning. Ook de aansluiting bij de voorheen geldende maximale tegemoetkoming voor pensionkosten en de term ‘tijdelijke verblijfplaats’ in de NvT wijzen daar op. Daarbij is verder van belang dat, zoals de korpschef naar voren heeft gebracht, artikel 14a van het Brvvp is ingevoerd in een periode dat het politieonderwijs anders georganiseerd was dan nu het geval is. Aspiranten volgden de politieopleiding in of nabij de directe omgeving van het voormalige politiekorps waarbij zij waren aangesteld. Een deel van de theoretische politieopleiding werd gevolgd bij een locatie van de Politieacademie. Doorgaans was dit een andere plaats dan de plaats waar de rest van de opleiding werd gevolgd. Indien het bevoegd gezag van oordeel was dat de aspirant niet dagelijks heen en weer kon reizen tussen de oorspronkelijke woning en de plaats waar (voor slechts een korte periode van ongeveer enkele maanden) een deel van de politieopleiding werd gevolgd, kwam de aspirant in aanmerking voor tijdelijke huisvesting, bijvoorbeeld een vakantiewoning, of voor een vergoeding van de kosten voor tijdelijke woonruimte zoals een pension. Er was geen sprake van een verhuizing voor het volgen van de politieopleiding. De aspirant hield zijn oorspronkelijke woning aan. In de huidige situatie volgen aspiranten in de regel de gehele opleiding, dus zowel het theoretische als het praktische deel, binnen de grenzen van de eenheid waarbij zij na afloop van de opleiding – voor onbepaalde tijd – worden geplaatst. Hierop zijn uitzonderingen mogelijk en ook in de huidige situatie wordt soms een deel van de opleiding elders gevolgd. De korpschef hanteert als uitgangspunt dat de desbetreffende tegemoetkoming primair in die gevallen wordt verstrekt. Er moet in ieder geval sprake zijn van een tijdelijke situatie waarbij de declaraties een incidenteel karakter hebben. De Raad onderschrijft deze uitleg en toepassing van artikel 14a, eerste lid, van het Brvvp.

4.4. Met de korpschef is de Raad van oordeel dat in het geval van betrokkene geen sprake is geweest van tijdelijke huisvesting zoals bedoeld in artikel 14a van het Brvvp. Betrokkene was vanaf de aanvang van de opleiding woonachtig in [plaats 3], terwijl voor de periode na de opleiding uitgangspunt was een aanstelling in vaste dienst in een passende functie binnen de eenheid [eenheid]. Zoals in het aanstellingsbesluit van 8 januari 2020 is vermeld, heeft betrokkene ook het theoretische deel binnen de eenheid [eenheid] gevolgd. Een uitzonderingssituatie zoals beschreven in 4.3 is in het geval van betrokkene dus niet aan de orde geweest. [...]

4.8. Uit het voorgaande volgt dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd en dat het beroep tegen het bestreden besluit alsnog ongegrond moet worden verklaard. Dat betekent dat betrokkene geen recht heeft op een tegemoetkoming zoals bedoeld in artikel 14a van het Brvvp.

Zie in soortgelijke zin de uitspraak van de Raad van 5 september 2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1743](#)

JnB 2024, 901

MK CRvB, 05-09-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1741](#)

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 64

AMBTENARENRECHT. BARP. Naar het oordeel van de Raad kon de korpschef i.c. een bijzonder geval zien als bedoeld in artikel 64 van het Barp, waarin het belang van de dienst de verplichte tewerkstelling van appellante bij [naam team] vorderde. Dat de korpschef ook voor een andere inrichting van [naam team] en de daarbij behorende werkzaamheden had kunnen kiezen, zoals appellante heeft betoogd, leidt niet tot een ander oordeel. De tijdelijke tewerkstelling van appellante bij [naam team] over de periode van 11 september 2021 tot 24 april 2022 houdt stand.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 902

MK CRvB, 05-09-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1717](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 82, 84 lid 3

WET WIA. EIGENRISICODRAGER. TOEREKENING VOORSCHOTTEN. Anders dan de rechtbank komt de Raad tot het oordeel dat de in artikel 84, derde lid, van de Wet WIA met ingang van 1 januari 2022 opgenomen mogelijkheid van verhaal van voorschotten op WIA-uitkeringen tevens de wettelijke grondslag voor de toerekening van een dergelijk voorschot op de uitkering aan een eigenrisicodragers inhoudt.

4.3. De Raad heeft in zijn uitspraak van 8 maart 2023, [\[ECLI:NL:CRVB:2023:316\]](#) overwogen dat in de Wet WIA een grondslag ontbreekt om voorschotten toe te rekenen aan een eigenrisicodragers. In die uitspraak ging het over de situatie vóór 1 januari 2022. In deze zaak gaat het om de situatie na die datum en is het gewijzigde artikel 84, derde lid, van de Wet WIA van toepassing.

4.4. Op grond van het gewijzigde artikel 84, derde lid, van de Wet WIA is hetgeen in dat lid over verhaal is bepaald van overeenkomstige toepassing indien een voorschot op een uitkering is betaald. Uit de wetsgeschiedenis [...] volgt dat met de toevoeging van deze zin is beoogd een expliciete grondslag te creëren om, wanneer het Uvw een voorschot verleent naar aanleiding van een WIA-aanvraag van een werknemer, dit voorschot te verhalen op de eigenrisicodragende werkgever. De Raad is van oordeel dat, nu de wetgever de mogelijkheid van verhaal van WIA-voorschotten op de eigenrisicodragers expliciet in de Wet WIA heeft opgenomen, dit ook de bevoegdheid tot toerekening van dergelijke voorschotten impliceert. De toevoeging van de verhaalsbevoegdheid van een voorschot zou namelijk zinledig zijn als dat voorschot niet aan de eigenrisicodragers toegerekend zou mogen worden. Dat in het wettelijk systeem de bevoegdheid tot toerekening besloten ligt in de bevoegdheid tot verhaal, volgt bijvoorbeeld ook uit artikel 72, tweede lid, van de Wet WIA, waar het gaat om de situatie dat een werknemer meer dan één eigenrisicodragende werkgever heeft. In een dergelijke situatie dient verhaal op de eigenrisicodragers plaats te vinden naar rato van de loonsom.

De wijze waarop moet worden verhaald bepaalt in deze situatie tevens op welke wijze er – voorafgaand aan het verhaal – door het Uvw moet worden toegerekend. Een andere lezing zou ertoe leiden dat in die situatie op elk van de werkgevers op grond van artikel 82, eerste lid, van de Wet WIA de gehele WGA-uitkering zou moeten worden verhaald.

4.5. Anders dan de rechtbank komt de Raad daarom tot het oordeel dat de in artikel 84, derde lid, van de Wet WIA met ingang van 1 januari 2022 opgenomen mogelijkheid van verhaal van voorschotten op WIA-uitkeringen tevens de wettelijke grondslag voor de toerekening van een dergelijk voorschot op de uitkering aan een eigenrisicodragers inhoudt. [...]

Artikel 120 van de Grondwet

[...]

4.7.2. Met de toevoeging in artikel 84, derde lid, van de Wet WIA heeft de formele wetgever uitdrukkelijk beoogd een wettelijke grondslag voor verhaal (en daarmee toerekening) van WIA-voorschotten aan eigenrisicodragende werkgevers in de Wet WIA neer te leggen. Van een onbedoeld gevolg is geen sprake. Uit het voorgaande volgt dat de Raad geen ruimte ziet om artikel 84, derde lid, van de Wet WIA hier buiten toepassing te laten wegens de door [naam Stichting] gestelde strijd met het evenredigheidsbeginsel.

4.8. Evenmin slaagt de beroepsgrond van [naam Stichting], dat de wijziging van artikel 84, derde lid, van de Wet WIA ten onrechte door middel van een verzamelwet heeft plaatsgevonden. Artikel 120 van de Gw staat eraan in de weg dat de Raad een uitspraak doet over de wijze waarop de wet in formele zin tot stand is gekomen.

Artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM

4.9. De rechter dient op grond van artikel 94 van de Gw een wet in formele zin buiten toepassing te laten indien deze niet verenigbaar is met een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties. In dit kader heeft [naam Stichting] een beroep gedaan op artikel 1 van het EP. Dit artikel bepaalt dat iedere natuurlijke of rechtspersoon recht heeft op het ongestoorde genot van zijn eigendom. Aan niemand zal zijn eigendom worden ontnomen behalve in het algemeen belang en onder de voorwaarden voorzien in de wet en in de algemene beginselen van internationaal recht. Voor een gerechtvaardigde inmenging in het eigendomsrecht is vereist dat deze inmenging niet tot een individuele buitensporig zware last leidt.

4.10. Van een ongerechtvaardigde inmenging in het ongestoorde genot van het eigendomsrecht van [naam Stichting] is volgens de Raad geen sprake.

4.10.1. [...] De met artikel 84, derde lid, van de Wet WIA ingevoerde mogelijkheid tot verhaal van WIA-voorschotten bij eigenrisicodragende werkgevers leidt daarom in het algemeen niet tot schending van artikel 1 van het EP.

4.10.2. Er is geen reden om in dit concrete geval tot een ander oordeel te komen. Van een individuele buitensporige last voor [naam Stichting], waardoor toepassing van de regeling in dit geval toch in strijd zou zijn met artikel 1 van het EP, is niet gebleken.

4.11. [naam Stichting] heeft ten slotte nog gewezen op verschillende nadelige gevolgen die door het te laat beslissen door het Uvw op de WIA-aanvraag van werknemers voor haar als eigenrisicodragers optreden, bijvoorbeeld waar het gaat om de vraag of begeleiding en reïntegratieactiviteiten na einde wachttijd door haar dienen te worden voortgezet. De Raad stelt vast dat die nadelige gevolgen geen verband houden met de hier in geding zijnde toerekening van voorschotten, maar met het feit dat door het Uvw te laat beslist wordt op de WIA-aanvraag van de betreffende werknemer, zodat ze hier verder onbesproken kunnen blijven. [...]

De CRvB heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Uwv mocht voorschot arbeidsongeschiktheidsuitkering toerekenen aan eigenrisicodragers](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2024, 903

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 29-08-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:6057](#)

Burgemeester van de gemeente Hulst, burgemeester.

Omgevingswet (Ow) 22.1 sub a

Invoeringswet Omgevingswet 4.6 lid 1 sub g

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.73 lid 1 sub b, 5.90

Algemene Plaatselijke Verordening Hulst 2017 (APV)

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. OMGEVINGSPLAN. GELUIDSOVERLAST.

Exploitatievergunning met voorschriften voor horecagelegenheid. I.c. wordt geoordeeld dat de door eisers gestelde structurele en/of frequente geluidsoverlast onvoldoende is geobjectiveerd en de burgemeester de discretionaire bevoegdheid in redelijkheid heeft toegepast bij de verlening van de exploitatievergunning inclusief de daarin opgenomen voorschriften. Verwijzing naar artikel 5.73, eerste lid, sub b, van het Bkl.

GEUR. Ongeacht of de exploitatie van de horecagelegenheid geschiedt op basis van een exploitatie- dan wel omgevingsvergunning dient te worden voldaan aan de eisen die aan activiteiten in de zin van het Bkl gesteld worden. Voor geur zijn dat de artikelen 5.90 e.v. van het Bkl. Niet uitgesloten kan worden dat, ook als aan de geldende geurvoorschriften is voldaan, er nog steeds sprake kan zijn van een ontoelaatbare negatieve beïnvloeding van het woon- en leefklimaat. Dat zal dan wel onderbouwd moeten worden.

[...] Heeft de burgemeester in het besluit van 19 april 2024 in redelijkheid de verleende exploitatievergunning verleend?

[...] 5.3 [...] Uit artikel 2:25, eerste en tweede lid, van de APV volgt dat het verboden is om zonder vergunning van de burgemeester een openbare inrichting te exploiteren en dat de burgemeester de vergunning weigert als de exploitatie van de openbare inrichting in strijd is met het omgevingsplan. Het derde lid van dit artikel bepaalt dat de burgemeester de vergunning geheel of gedeeltelijk kan weigeren als naar zijn oordeel aangenomen moet worden dat de woon- en leefsituatie in de omgeving van de openbare inrichting of de openbare orde op ontoelaatbare wijze nadelig wordt beïnvloed. Op grond van artikel 2:29, eerste lid, van de APV kan de burgemeester, *te zijner beoordeling*, in het belang van de openbare orde, veiligheid, de zedelijkheid of gezondheid of bij bijzondere omstandigheden voor een of meer (gedeelten van) openbare inrichtingen onder andere sluitingsuren vaststellen. De burgemeester heeft hierbij dus beleidsruimte.³

5.4 De burgemeester heeft aan het besluit van 19 april 2024 onder meer ten grondslag gelegd dat de horecagelegenheid gekwalificeerd wordt als een bijbehorende voorziening ten behoeve van dienstverlening in de zin van artikel 16 van de planregels van het voormalige bestemmingsplan. Om die reden is de exploitatie van de horecagelegenheid dus niet in strijd met het omgevingsplan. Aangezien het bepaalde in artikel 2:25, tweede lid, van de APV geen aanleiding vormt om de

exploitatievergunning te weigeren, zal de rechtbank hierna beoordelen of de burgemeester bij het nemen van het besluit van 19 april 2024 in redelijkheid gebruik heeft gemaakt van de discretionaire bevoegdheid op grond van artikel 2:25, derde lid, en artikel 2:29, eerste lid, van de APV.

5.5 Voor wat betreft de door eisers aangevoerde geluidoverlast neemt de rechtbank het planologische kader in aanmerking. Het gaat hier om een horecagelegenheid bij een camping in het buitengebied. Het perceel heeft een recreatieve bestemming met een daarbij passende ruimtelijke uitstraling. Dat impliceert een zekere mate van geluidsproductie, die overigens al in het omgevingsplan is verdisconteerd. Daarnaast volgt uit het dossier – en dat is ook niet in geschil – dat eisers naar aanleiding van de exploitatie van de horecagelegenheid meerdere klachten hebben ingediend, dat de politie meerdere malen is ingeschakeld en dat ook de RUD hierbij is betrokken. De burgemeester heeft in het verweerschrift gesteld dat bij de verlening van de exploitatievergunning rekening is gehouden met het gegeven dat de horecagelegenheid geen feestcafé is en dat in de horecagelegenheid achtergrondmuziek wordt gedraaid. Voor festiviteiten/evenementen met luidere muziek en afwijkende openingstijden dient een aparte vergunning aangevraagd te worden. Verder is rekening gehouden met stemgeluid op het terras en zijn in de exploitatievergunning ook andere maatregelen opgenomen, zoals het naar de binnenkant van de horecagelegenheid richten van de geluidboxen, het uitrusten van de toegangsdeur met een deurdranger en de isolatie van de ramen het dak. Eisers hebben in beroep de suggestie gedaan om het terras naar de achterkant van de horecagelegenheid te verplaatsen. Die suggestie impliceert echter nog steeds dat bezoekers langs de voorkant vertrekken. Daarbij wijst de rechtbank ook op artikel 5.73, eerste lid, sub b, van het Besluit kwaliteit leefomgeving. In dat artikel – dat de opvolger is onder Omgevingswet van artikel 2.18, eerste lid, sub a, van het Activiteitenbesluit milieubeheer – is bepaald dat de waarden die het omgevingsplan bevat voor geluid door een activiteit op geluidgevoelige gebouwen of in geluidgevoelige ruimten niet van toepassing is op onversterkt menselijk stemgeluid. Naar het oordeel van de rechtbank is de door eisers gestelde structurele en/of frequente geluidsoverlast onvoldoende geobjectiveerd en heeft de burgemeester de discretionaire bevoegdheid in redelijkheid toegepast bij de verlening van de exploitatievergunning inclusief de daarin opgenomen voorschriften. Voor zover deze voorschriften worden overschreden, is dat een handhavingkwestie en dat valt buiten de omvang van het geding.

5.6 Bij de gestelde geuroverlast wijzen eisers op de frituurlucht die de horecagelegenheid uitstoot. De burgemeester wijst erop dat de afstand tussen de schoorsteen van de horecagelegenheid en de woning van eisers meer dan 30 meter is, dat de schoorsteen hoog genoeg is, de bakinstallatie is voorzien van een ontgeuringsinstallatie en er is een afzuigkap aanwezig met metalen vet- en geurfilters. De installatie van de horecagelegenheid voldoet aan de geldende regels en verder is volgens de burgemeester niet gebleken van een ontoelaatbare nadelige beïnvloeding van de omliggende woon- en leefsituatie. Naar het oordeel van de rechtbank dient – ongeacht of de exploitatie van de horecagelegenheid geschiedt op basis van een exploitatie- dan wel omgevingsvergunning – te worden voldaan aan de eisen die aan activiteiten in de zin van het Bkl gesteld worden. Voor geur zijn dat de artikelen 5.90 e.v. van het Bkl. Onder verwijzing naar de door eisers ter zitting aangehaalde uitspraak van de Rechtbank Overijssel van 21 maart 20244 geldt niet uitgesloten kan worden dat, ook als aan de geldende geurvoorschriften is voldaan, er nog steeds sprake kan zijn van een ontoelaatbare negatieve beïnvloeding van het woon- en leefklimaat. Dat zal dan wel onderbouwd moeten worden. Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers onvoldoende geobjectiveerd dat de activiteiten van de horecagelegenheid niet voldoen aan de geldende voorschriften noch dat er sprake is van een ontoelaatbare negatieve beïnvloeding van het woon- en leefklimaat door de exploitatievergunning en de daaraan verbonden voorschriften. Ook

voor dit onderdeel geldt dat eisers bij overtreding van de geldende voorschriften een handhavingsverzoek kunnen indienen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2024, 904

ABRS, 18-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3746](#)

minister van Financiën, appelland sub 2.

Algemene wet bestuursrecht titel 8.88

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: de Wns) IV, V lid 2

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 82

Uitvoeringswet AVG

AVG. SCHADEVERGOEDING. I.c. is de door [appelland sub 1] gestelde schadeoorzaak het zonder zijn toestemming opvragen van een brief door de Belastingdienst bij ASR. Ingevolge artikel IV, in samenhang gelezen met artikel V, tweede lid, van de Wns is het recht van toepassing zoals dat gold voor 1 juli 2013. Geconcludeerd wordt dat uitsluitend de burgerlijke rechter bevoegd is ter zake van de gestelde schadeoorzaak de vordering van [appelland sub 1] te beoordelen.

Het betoog van [appelland sub 1] dat de bestuursrechter bevoegd is te oordelen over een verzoek om schadevergoeding wegens een inbreuk op de AVG, leidt niet tot een ander oordeel. De AVG, meer in het bijzonder artikel 82 van de AVG, bevat geen zelfstandige grondslag voor schadevergoeding. De wetgever heeft bij de invoering van de Uitvoeringswet AVG verwezen naar titel 8.4 van de Awb of de civiele rechter als de wegen waarlangs schadevergoeding voor een (beweerdelijke) inbreuk op de AVG kan worden verkregen. In dit geval is titel 8.4 - en in het bijzonder artikel 8:88 van de Awb - dus niet van toepassing en resteert de weg naar de burgerlijke rechter.

Bij uitspraak van 3 februari 2023 heeft de rechtbank het door [appelland sub 1] ingestelde beroep wegens het niet tijdig nemen van een besluit op zijn verzoek om schadevergoeding op grond van de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) gegrond verklaard. Daarbij heeft de rechtbank de minister opgedragen binnen twee weken na de dag van verzending van de uitspraak een beslissing op het verzoek van [appelland sub 1] om een zuiver schadebesluit te nemen.

Tegen deze uitspraak hebben [appelland sub 1] en de minister hoger beroep ingesteld. [...]

1. De inspecteur van de Belastingdienst heeft bij verzekeraar ASR informatie over [appelland sub 1] opgevraagd die is verwerkt. [...]

2. [appelland sub 1] heeft bij brief van 3 februari 2022 met een beroep op artikel 82 van de AVG de minister verzocht om een schadevergoeding van € 500,00, omdat de minister zonder zijn toestemming de brief bij ASR heeft opgevraagd.

3. Op 16 april 2022 heeft [appelland sub 1] de minister in gebreke gesteld wegens het uitblijven van een besluit op zijn verzoek. [...]

Bevoegdheid van de bestuursrechter

10. De minister voert aan dat de bestuursrechter niet bevoegd was te oordelen over het verzoek om schadevergoeding. Omdat dit de meest verstrekende grond is, zal de Afdeling deze grond hierna eerst behandelen. [...]

10.2. De door [appellant sub 1] gestelde schadeoorzaak is het zonder zijn toestemming opvragen van een brief door de Belastingdienst bij ASR. Daarmee zijn volgens [appellant sub 1] zijn persoonsgegevens onrechtmatig verwerkt. [appellant sub 1] stelt recht te hebben op een forfaitair bedrag van € 500,00.

10.3. Op 1 juli 2013 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: de Wns) in werking getreden, voor zover de wet ziet op schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten. Op grond van artikel IV, in samenhang gelezen met artikel V, tweede lid, van de Wns is titel 8.4 van de Awb niet van toepassing op schade, veroorzaakt door besluiten of andere handelingen van de Dienst Toeslagen of van andere bestuursorganen voor zover genomen of verricht in het kader van aan de Belastingdienst opgedragen taken, maar het recht zoals dat gold voor 1 juli 2013.

10.4. Dit laatste doet zich voor, omdat de Belastingdienst informatie heeft opgevraagd bij ASR in het kader van het inhouden van loonbelasting, een bij uitstek aan de Belastingdienst opgedragen taak. Dit betekent dat titel 8.4 van de Awb, en daarmee artikel 8:88 van de Awb, niet van toepassing is op het verzoek, maar het recht zoals dat voor 1 juli 2013 gold (zie de uitspraak van de Afdeling van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1375](#), onder 4.1).

10.5. Op grond van het aldus toepasselijke oude recht is de bestuursrechter bevoegd een oordeel te geven over een verzoek om schadevergoeding indien dat verzoek gedurende een bij hem aanhangige beroepsprocedure is gedaan (artikel 8:73, eerste lid, van de Awb (oud), of indien een dergelijk verzoek bij het bestuursorgaan is gedaan en dat bestuursorgaan daarop een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb heeft genomen. [...]

10.7. Niet in geschil is dat er in dit geval geen mogelijkheid was voor de rechtbank om de minister met toepassing van artikel 8:73, eerste lid, van de Awb (oud) te veroordelen tot schadevergoeding.

10.8. In dit geval heeft de rechtbank niet onderkend dat de weg van een zuiver schadebesluit, evenmin begaanbaar was. Daarbij is het volgende van belang. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling 17 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2891](#).

10.9. De bestuursrechter is slechts bevoegd tot kennisneming van beroepen tegen een zuiver schadebesluit, indien die rechter ook bevoegd is te oordelen over beroepen tegen de gestelde schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid zelf. Dit is het zogenoemde vereiste van processuele connexiteit (zie onder meer de uitspraak van 6 mei 1997, [ECLI:NL:RVS:1997:AA6762](#)).

10.10. De gestelde schadeoorzaak is bepalend bij de beantwoording van de vraag of tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid beroep open staat bij de bestuursrechter.

10.11. De verwerking van persoonsgegevens, zoals in dit geval het opvragen van een brief bij een verzekeraar van appellant, is een feitelijke handeling. Deze verwerking is geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Tegen een gestelde schadeveroorzakende uitoefening van deze publiekrechtelijke bevoegdheid staat geen beroep open bij de bestuursrechter. De bestuursrechter kan dan ook geen oordeel geven over de rechtmatigheid van beslissingen van de minister over vergoeding van schade veroorzaakt door dit feitelijk handelen.

10.12. Het voorgaande betekent dat voor [appellant sub 1] ook niet de bestuursrechtelijke weg open staat voor zijn beroep tegen het niet (tijdig) nemen van een beslissing op een verzoek van

vergoeding van schade als gevolg van feitelijk handelen. De rechtbank heeft dit niet onderkend en heeft ten onrechte het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het verzoek om schadevergoeding gegrond verklaard.

10.13. Ook heeft de rechtbank de minister ten onrechte veroordeeld tot het betalen van dwangsommen. Dat kan immers alleen als een besluit op aanvraag niet tijdig wordt gegeven. Van die situatie is geen sprake, omdat de reactie op het verzoek van [appellant sub 1] niet kan resulteren in een besluit.

10.14. De conclusie is dat uitsluitend de burgerlijke rechter bevoegd is ter zake van de gestelde schadeoorzaak de vordering van [appellant sub 1] te beoordelen.

10.15. Het betoog van [appellant sub 1] dat de bestuursrechter bevoegd is te oordelen over een verzoek om schadevergoeding wegens een inbreuk op de AVG, leidt niet tot een ander oordeel.

10.16. Deze zaak onderscheidt zich in juridisch relevant opzicht van de zaken over beweerdelijke onrechtmatige verstrekking van gegevens van andere bestuursorganen dan de Belastingdienst waarover de Afdeling op 1 april 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:898](#), [ECLI:NL:RVS:2020:899](#), [ECLI:NL:RVS:2020:900](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:901](#)) uitspraken deed. In die zaken was artikel 8:88 van de Awb van toepassing en niet het geldende recht van voor 1 juli 2013. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1375](#), onder 4.5.

10.17. Anders dan [appellant sub 1] betoogt, bevat de AVG, meer in het bijzonder artikel 82 van de AVG, geen zelfstandige grondslag voor schadevergoeding. De wetgever heeft bij de invoering van de Uitvoeringswet AVG verwezen naar titel 8.4 van de Awb of de civiele rechter als de wegen waarlangs schadevergoeding voor een (beweerdelijke) inbreuk op de AVG kan worden verkregen. In dit geval is titel 8.4 - en in het bijzonder artikel 8:88 van de Awb - dus niet van toepassing en resteert de weg naar de burgerlijke rechter.

Prejudiciële vragen

11. De Afdeling ziet, anders dan [appellant sub 1] heeft voorgesteld, geen aanleiding om prejudiciële vragen te stellen over de vraag of het op grond van de AVG toelaatbaar is om de bestuursrechter niet bevoegd te achten te oordelen over een verzoek om vergoeding van schade als gevolg van feitelijk handelen door de Belastingdienst. Er kan namelijk redelijkerwijs geen twijfel bestaan over de beantwoording van de vraag (zie het arrest van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#), punten 13, 14 en 16). [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2024, 905

Tussenuitspraak MK Rechtbank Amsterdam, 02-09-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:5484](#)

Minister van Infrastructuur en Waterstaat, de minister.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 1, lid 2, lid 5, 8.8

WOO. BIJZONDERE OPENBAARMAKINGSREGELING. Gedeeltelijke openbaarmaking auditrapporten van de Inspectie Leefomgeving en Transport (ILT). Omdat artikel 72, zesde lid, van Vo 2018/1139 geen uitputtende openbaarmakingsregime bevat, is er geen grond voor het oordeel dat de Woo had moeten wijken en dat de minister de verzochte informatie op grond van deze bepaling had moeten weigeren. Het bestreden besluit is niet deugdelijk gemotiveerd. Verweerder wordt in de gelegenheid gesteld de gebreken te herstellen.

[...] 1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres tegen het besluit van de minister om naar aanleiding van de informatieverzoeken van verzoeker auditrapporten van de Inspectie Leefomgeving en Transport (ILT) openbaar te maken.

[...] Is de Woo van toepassing gelet op de Verordening 2018/1139?

[...] 6. In de bijlage bij de Woo staan onder andere artikel 7.1 en 10.19 van de Wet Luchtvaart opgenomen. De rechtbank is het niet met eiseres eens dat hieruit een uitputtend openbaarmakingsregime volgt. Deze artikelen zien namelijk niet op de Vo 2018/1139 of de Vo 1321/2014. Het vierde lid van artikel 7.1 van de Wet Luchtvaart behelst een openbaarmakingsregeling ten aanzien van gegevens die zijn ontvangen of verzameld door een bestuursorgaan op grond van de Verordening 376/2014 (de Vo voorvallen). Hoofdstuk 10 van de Wet Luchtvaart heeft geen betrekking op de burgerluchtvaart, maar op militaire luchtvaart. De rechtbank concludeert dan ook dat uit artikel 8.8 van de Woo en de bijlage bij de Woo niet blijkt dat met de Vo 2018/1139 en 1321/2014 sprake is van een uitputtende openbaarmakingsregeling, waarvoor de Woo moet wijken.

7. De rechtbank overweegt vervolgens dat de Woo blijkens de totstandkomingsgeschiedenis ook kan wijken wanneer om de een of andere reden en ondanks de bedoeling van de initiatiefnemers de bijlage waar nodig steeds te actualiseren, een uitputtend bedoeld openbaarmakingsregime niet op de bijlage is geplaatst. De initiatiefnemers hebben daarbij meegenomen dat de rechtspraak en wetgeving in ontwikkeling is en dat het kan voorkomen dat de bijlage niet compleet is.⁴

8. De vraag is aldus of met de Vo 2018/1139 is voorzien in een uitputtend bedoeld openbaarheidsregime, ondanks dat dit niet blijkt uit de Bijlage bij de Woo. De rechtbank komt tot het oordeel dat dit niet het geval is en overweegt als volgt.

9. Artikel 72, zesde lid, van Vo 2018/1139 bepaalt dat de Commissie, het Agentschap en de natuurlijke en rechtspersonen en de verenigingen van die personen bedoeld in lid 2 van dit artikel de nodige maatregelen nemen om te waarborgen dat de informatie die zij krachtens dit artikel hebben ontvangen op passende wijze vertrouwelijk wordt behandeld. Deze bepaling is niet gericht op de lidstaten, maar alleen op de Commissie, het Agentschap en de natuurlijke en rechtspersonen en de verenigingen van die personen. Op documenten die het Agentschap bijhoudt, wordt bovendien in artikel 119, eerste lid, van Vo 2018/1139, de Verordening 1049/2001 (de 'Eurowob') van toepassing verklaard. Anders dan eiseressen betogen, is er dus geen sprake van een uitputtend openbaarmakingsregime in Vo 2018/1139. Dit volgt ook niet uit het arrest van 18 januari 2024 van het Hof van Justitie. In dit arrest heeft het Hof, onder verwijzing naar artikel 72, eerste tot en met het zesde lid, van Vo 2018/1139, zowel de algemene als de strikte aard van de geheimhoudingsregeling

van artikel 15 van de Vo voorvallen bevestigd. Maar het Hof heeft niet geoordeeld dat artikel 72, zesde lid, van Vo 2018/1139 zo moet worden uitgelegd dat bevoegde nationale autoriteiten op grond van deze bepaling informatie als bedoeld in artikel 72 niet voor het publiek openbaar mogen maken. Omdat artikel 72, zesde lid, van Vo 2018/1139 geen uitputtende openbaarmakingsregime bevat, is er geen grond voor het oordeel dat de Woo had moeten wijken en dat de minister de verzochte informatie op grond van deze bepaling had moeten weigeren. De beroepsgrond slaagt daarom niet. [...]

[...] Had de minister de openbaarmaking van de auditrapporten moeten weigeren met toepassing van de uitzonderingsgronden uit artikel 5.1, eerste, tweede en vijfde lid, van de Woo?

[...] 23. Gelet op wat hiervoor is overwogen, is het bestreden besluit niet deugdelijk gemotiveerd.

24. Aangezien partijen allen belang hebben bij snelle duidelijkheid over de vraag of de auditrapporten (gedeeltelijk) openbaar gemaakt kunnen worden, ziet de rechtbank aanleiding verweerder op grond van artikel 8:51a, eerste lid, van de Awb (bestuurlijke lus) in de gelegenheid te stellen de gebreken in het bestreden besluit te herstellen. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBAMS:2024:5483](#) en [ECLI:NL:RBAMS:2024:5482](#).

JnB 2024 906

Rechtbank Noord-Nederland, 29-08-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:3452](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Waadhoeke, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 4.1, 4.2, 8.8

Archiefwet 1995 (oud) 14, 30

WOO. ARCHIEFWET. Afwijzing op grond van de Woo van verzoek eisers om stukken toe te zenden. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder op grond van de Woo niet gehouden was documenten uit het archief te lichten. Verweerder heeft eisers reeds gewezen op de mogelijkheid voor eisers om op grond van de Archiefwet 1995 nader te duiden stukken in het archief in te zien. Niet valt in te zien dat er daarbij sprake is van ongepaste inperking van het recht op inzage. Naar het oordeel van de rechtbank mocht verweerder het verzoek als Woo-verzoek afwijzen en verwijzen naar de mogelijkheid om nader aan te geven welke stukken hij op grond van de Archiefwet 1995 bij het archief in wilde zien.

JnB 2024, 907

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-08-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:5702](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tholen, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 4.1, 5.5

WOO. VERZOEK. Afwijzing verzoek om verstrekking van op eiser betrekking hebbende informatie op grond van de Woo. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat een verzoeker niet met een beroep op artikel 5.5 van de Woo kan vragen om alle op hem betrekking hebbende informatie. Eiser heeft terecht opgemerkt dat de procedureregels uit artikel 4.1 ook van toepassing zijn bij het verstrekken van informatie op grond van artikel 5.5 Woo. Dit laat onverlet dat artikel 4.1, vijfde lid, van de Woo geen fatale termijn is. Dat betekent dat het college ook na afloop van de termijn van twee weken nog om precisering mocht vragen.

[...] 5. Het college heeft aan de afwijzing van eisers verzoek onder meer ten grondslag gelegd dat eisers verzoek te onbepaald is. Artikel 5.5, eerste lid van de Woo bepaalt dat de verzoeker bij zijn verzoek de aangelegenheid of het daarop betrekking hebbende document vermeldt, waarover hij informatie wenst te ontvangen. Daaruit volgt dat verzoeker geen ongericht verzoek kan doen om alle op hem betrekking hebbende informatie.

6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat een verzoeker niet met een beroep op artikel 5.5 van de Woo kan vragen om alle op hem betrekking hebbende informatie. Dit volgt uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 5.5. van de Woo. 1Daarin staat dat een verzoeker een bestuursorgaan niet kan verzoeken om alle informatie over hem te verstrekken, maar dat een verzoeker de aangelegenheid of het document moet vermelden. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat hij niet heeft kunnen achterhalen om welke specifieke documenten het in zijn geval zou gaan. Dat laat naar het oordeel van de rechtbank onverlet dat eiser in ieder geval de aangelegenheid had kunnen noemen waarover hij de op hem betrekking hebbende informatie wilde ontvangen. Eiser heeft dat nagelaten, hoewel het college hem heeft verzocht zijn verzoek te preciseren.

7. Voor zover eiser er in beroep op heeft gewezen dat het college niet binnen de termijn van twee weken van artikel 4.1, vijfde van de Woo om precisering heeft gevraagd, leidt dat niet tot het oordeel dat het college eisers Woo-verzoek ten onrechte heeft afgewezen. Eiser heeft terecht opgemerkt dat de procedureregels uit artikel 4.1 ook van toepassing zijn bij het verstrekken van informatie op grond van artikel 5.5 Woo. Dat volgt naar het oordeel van de rechtbank uit artikel 4.1, zevende lid, van de Woo waarin staat dat een verzoek om informatie wordt ingewilligd met inachtneming van het bepaalde in hoofdstuk 5. Dit laat onverlet dat artikel 4.1, vijfde lid, van de Woo geen fatale termijn is. Dat betekent dat het college ook na afloop van de termijn van twee weken nog om precisering mocht vragen.

8. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het college eisers Woo-verzoek op goede gronden heeft afgewezen. [...]

JnB 2024, 908

Rechtbank Overijssel, 12-08-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:4281](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/URL/2024/4281)

college van burgemeester en wethouders van Almelo.

Wet open overheid (Woo) 8.8

WOO. BIJZONDERE OPENBAARMAKINGSREGELING. Afwijzing verzoek om informatie openbaar te maken dan wel te verstrekken op grond van de Woo.

I.c. wordt overwogen dat in deze zaak sprake is van een advocaat die optreedt als curator.

Een curator heeft een andere taak dan een advocaat. In beginsel is het de taak van de curator om het vermogen van de failliete boedel te beheren en te vereffenen ten behoeve van de gezamenlijke crediteuren. Anders dan voor een advocaat, is er geen wettelijke geheimhoudingsplicht voor een curator.

Nu de advocaat uit hoofde van zijn beroep/functie als curator niet tot geheimhouding verplicht is, is artikel 8.8 van de Woo in deze zaak niet van toepassing. Dit betekent dat de door eisers gevraagde informatie op grond van de Woo passief (oftewel op verzoek) openbaar kan worden gemaakt.

JnB 2024, 909

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 06-08-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:4789](#)

Autoriteit Persoonsgegevens

Wet open overheid (Woo) 3.1

WOO. PUBLICATIEBESLUIT. Besluit Autoriteit om twee sanctiebesluiten voor overtredingen van de Algemene verordening gegevensbescherming (Avg) openbaar te maken op grond van artikel 3.1 van de Woo.

I.c. constateert de voorzieningenrechter dat er verschillende punten zijn die nader debat vergen in de bezwaarfase. Ook is niet uit te sluiten dat op die punten nader onderzoek nodig is. Op dit moment wordt dan ook geen ruimte gezien om vast te stellen of de sanctiebesluiten in rechte in stand zullen blijven. Dat betekent dat op dit moment ook niet kan worden vastgesteld of verzoeksters door de Autoriteit terecht als overtreder zijn aangemerkt. Publicatie van de sanctiebesluiten is onomkeerbaar. Hoewel verzoeksters dit niet nader hebben onderbouwd, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter aannemelijk dat publicatie van de sanctiebesluiten effecten zullen hebben op de reputatie van verzoeksters en daarmee ook op de marktpositie. Gelet hierop wegen de belangen van de Autoriteit om aan het publiek kenbaar te maken dat zij datahandelaren daadwerkelijk aanpakt en daartegen optreedt, op dit moment niet op tegen de belangen van verzoeksters. Daarbij wordt meegewogen dat het onderzoek zich richt op een periode van 2018 tot 2021 en dat verzoeksters hebben aangegeven dat zij hun dienstverlening ten behoeve van postale direct marketing tijdelijk gestaakt hebben.

JnB 2024, 910

Rechtbank Amsterdam, 10-06-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:3339](#)

korpschef van politie, verweerder (hierna: de korpschef).

Wet open overheid (Woo)

Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv) 11, 19

WOO. WAHV. VERKEERSBOETE. Buitenbehandelingstelling van verzoek om openbaarmaking van informatie met betrekking tot een radarcontrole omdat volgens verweerder sprake is van misbruik van recht. Op grond van artikel 11, vijfde lid, en artikel 19, vierde lid, van de Wahv kan de beboete persoon in het kader van die procedures afschriften van stukken verkrijgen. **Ongegrond beroep.**

[...] 3. Met het primaire besluit heeft verweerder aan eiser laten weten het Woo-verzoek niet in behandeling te nemen. Verweerder is namelijk van mening dat eiser een ander doel voor ogen heeft dan het verkrijgen van publieke informatie. Volgens vaste jurisprudentie kan het belang van het opvragen van informatie over een opgelegde verkeersboete alleen gelegen zijn in het aanvechten van die boete en niet in het voor eenieder openbaar maken van informatie. De Woo is niet bedoeld om informatie te verkrijgen voor een tegen een opgelegde verkeersboete ingestelde of in te stellen procedure. Een dergelijk verzoek strekt niet ter bevordering van een goede en democratische bestuursvoering (het doel van de Woo). Dit wordt gezien als misbruik van recht.

[...] 5. Eiser stelt zich op het standpunt dat de korpschef zijn Woo-verzoek ten onrechte niet in behandeling heeft genomen. [...]

[...] 6. De rechtbank ziet geen aanleiding om in dit geval anders te oordelen dan in andere vergelijkbare gevallen, waar verweerder zich op heeft beroepen.

7. Eiser stelt geen kwade of onoorbare bedoelingen te hebben. Dat staat echter niet voorop. Voorop staat hoe het wettelijk systeem in elkaar steekt.
8. Tegen een verkeersboete staat administratief beroep bij de officier van justitie open en artikel 7:18, vierde lid, van de Awb bevat een regeling over het verkrijgen van afschriften van op de zaak betrekking hebbende stukken in een administratieve beroepsprocedure. Na administratief beroep zijn beroep bij de kantonrechter en hoger beroep bij het gerechtshof mogelijk. Op grond van artikel 11, vijfde lid, en artikel 19, vierde lid, van de Wahv kan de beboete persoon in het kader van die procedures afschriften van stukken verkrijgen.¹
9. De stelling van eiser dat het verkrijgen van stukken via een dergelijke procedure een papieren werkelijkheid is, volgt de rechtbank niet. Eiser heeft namelijk in het geheel niet aangetoond dat hij via die andere procedure de stukken niet zou krijgen. Mocht daar toch een probleem blijken, dan kan eiser dit zo nodig in die procedure aan de orde stellen.² Dat is geen reden om daarop al vooruit te lopen in deze zaak.
10. Het ontgaat de rechtbank verder wat het verzoek van eiser inhoudelijk van doen heeft met de bevordering van een goede en democratische bestuursvoering, het doel van de Woo. Dat is iets anders dan het versterken van de individuele rechtspositie van eiser in een procedure. Ook zo bezien is er geen reden om te oordelen dat verweerder het verzoek van eiser onder de Woo in behandeling had dienen te nemen. Of eiser dan al dan niet persoonlijk de bedoeling had om misbruik te maken van de Woo doet er dan eigenlijk niet toe. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare manifestaties

JnB 2024, 911

MK Rechtbank Noord-Holland, 12-08-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:8186](#)

burgemeester van de gemeente Haarlem, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21

Wet openbare manifestaties (Wom) 8, 11

Gemeentewet 125

WOM. LASTEN ONDER DWANGSOM. BEVOEGDHEID. RECHTSZEKERHEID. Verweerder heeft eiseressen (demonstranten) gelast om er per direct voor te zorgen dat zij geen overtreding van artikel 8 van de Wom begaan op straffe van een dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder niet bevoegd was om de lasten onder dwangsom op te leggen omdat de lasten in strijd zijn met de uitgangspunten en systematiek van de Wom. Daarnaast zijn de lasten in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

[...] Strijdig met de Wom

6.1 De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet bevoegd was om de lasten onder dwangsom op te leggen omdat de lasten in strijd zijn met de uitgangspunten en systematiek van de Wom en legt dat als volgt uit.

6.2. Uit de wetsgeschiedenis³ van de Wom volgt dat de bevoegdheid van de gemeente tot regulering van demonstraties in hoofdzaak is beperkt tot demonstraties in openbare plaatsen. Voor demonstraties op niet-openbare plaatsen kan alleen in zeer specifiek omstandigheden een opdracht tot beëindiging worden gegeven op grond van artikel 8 Wom, namelijk indien de bescherming van de gezondheid of de bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden dat vordert. Verder volgt uit de

wetsgeschiedenis dat voor demonstraties op niet-openbare plaatsen een terughoudende, hooguit repressieve opstelling van de overheid geboden is. Hierbij staat vermeld dat de regeling inzake een opdracht tot beëindiging van een demonstratie op grond van artikel 8 Wom, uiteraard onverlet laat dat de rechthebbende van de niet-openbare plaats ook een eigen bevoegdheid heeft om ontoelaatbare activiteiten, desnoods door het invoeren van politiehulp, te beëindigen⁴.

6.3 Met eiseressen is de rechtbank van oordeel dat de door verweerder opgelegde lasten niet getuigen van een terughoudende en repressieve opstelling, maar juist van een proactieve opstelling. Het doel van de lasten is immers het voorkomen van herhaling van overtredingen. Daarnaast zijn de lasten naar het oordeel van de rechtbank ook niet in lijn met de systematiek van de Wom. De Wom kent immers een eigen specifiek strafrechtelijk kader voor handhaving van de op grond van artikel 8 Wom gegeven opdracht, via artikel 11 Wom. Uit de Wom volgt niet dat naast dit strafrechtelijk handhavingstraject ook een bestuursrechtelijk handhavingstraject mogelijk is. De rechtbank gaat er vanuit dat indien de wetgever een bestuursrechtelijk handhavingstraject wenselijk had geacht, hij deze mogelijkheid expliciet in de Wom had genoemd. Deze beroepsgrond slaagt.

Aard van de opgelegde lasten en de rechtszekerheid

7.1 Daarnaast zijn de lasten ook in strijd zijn met het rechtszekerheidsbeginsel. De rechtbank legt dit als volgt uit. Het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat een last zodanig duidelijk en concreet geformuleerd wordt dat degene tot wie de last is gericht niet in het duister hoeft te tasten over hetgeen gedaan of nagelaten moet worden om de overtreding te beëindigen. De aan eiseressen opgelegde lasten strekken tot het voorkomen van herhaling van een overtreding. Verweerder heeft dit ook bevestigd. Verweerder wil met de lasten voorkomen dat eiseressen in de toekomst een door verweerder gegeven opdracht op grond van artikel 8 Wom om een demonstratie te beëindigen, niet naleven. Eiseressen hebben bij de demonstratie bij het provinciehuis op 17 oktober 2022 de opdracht op grond van artikel 8 Wom namelijk ook niet nageleefd.

7.2 Uit jurisprudentie⁵ van de Afdeling volgt dat een last ter voorkoming van herhaling van een eerdere overtreding wordt opgelegd, indien eerder een overtreding heeft plaatsgevonden en gevaar voor herhaling voor de hand ligt. Daarbij moet sprake zijn van enige mate van continuïteit in de overtredingen, hetgeen kan blijken uit de aard van de overtreding, de mate van overeenkomst - bijvoorbeeld wat betreft de plaats ervan - met de eerdere geconstateerde overtredingen en het tijdsverloop sinds die overtreding. Voor de aard van de overtreding is - wil het gaan om een herhaling - onder meer van belang dat het gaat om overtredingen van hetzelfde voorschrift met dezelfde strekking.

7.3 De rechtbank constateert dat in de lasten alleen wordt aangegeven dat eiseressen een opdracht op grond van artikel 8 Wom moeten opvolgen, zodat de lasten niet voldoen aan de hiervoor genoemde jurisprudentie. Zo is in de formulering van de lasten niet concreet aangegeven wat het doel van de lasten is. Uit de lasten blijkt evenmin op welke niet-openbare locatie binnen Haarlem de lasten van toepassing zijn. Ook is niet duidelijk welke concrete demonstratie op grond van artikel 8 Wom terstond beëindigd dient te worden omdat de bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden dat vordert. Indien eiseressen deel wensen te nemen aan een demonstratie in Haarlem op een niet-openbare locatie, is voor hen van te voren niet duidelijk of zij de gegeven lasten zullen overtreden. Pas nadat verweerder een opdracht op grond van artikel 8 Wom heeft gegeven en dit ook aan eiseressen wordt meegedeeld, wordt duidelijk wat eiseressen moeten doen of nalaten om de overtreding te beëindigen. De norm waaraan moet worden voldaan, ontstaat daarom pas op een later moment. Of de omstandigheden op dat moment vergelijkbaar zijn met de demonstratie op 17 oktober 2022 bij het provinciehuis, is op voorhand echter niet duidelijk. De lasten zijn daarom in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

7.4 Daarnaast oordeelt de Afdeling in voornoemde jurisprudentie over een last ter voorkoming van herhaling, dat de handhavingsbevoegdheid van het bestuursorgaan bij incidentele overtredingen kan komen te vervallen. Dit betreft de zogenaamde bevoegdheidsvervaltermijn. Wanneer de handhavingsbevoegdheid precies vervalt, is volgens de Afdeling niet in algemene zin te zeggen. Overtredingen en de overtreden wet- en regelgeving lopen namelijk sterk uiteen. Deze termijn zal daarom volgens de Afdeling per overtreding moeten worden vastgesteld. Verweerder heeft in de opgelegde lasten echter geen bevoegdheidsvervaltermijn opgenomen. De lasten zijn op dit punt onvoldoende gemotiveerd. Tot slot zijn de lasten in december 2022 opgelegd en duren deze voort tot op heden, oftewel al ruim anderhalf jaar.

8. Gelet op het voorgaande zijn de beroepen gegrond. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBNHO:2024:8183](#).

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Geen last onder dwangsom voor demonstranten Extinction Rebellion in Haarlem") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2024, 912

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 13-09-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:6236](#)

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Awb 4:23

SUBSIDIE. SCHAARS PUBLIEK RECHT. Verlening subsidie aan belanghebbende (een directe concurrent van eiseres) voor de uitvoering van het plan "Brede regeling combinatiefuncties-gezonde leefstijl 2024-2026". I.c. wordt vastgesteld dat er in dit geval sprake is van een schaars publiek recht. In het onderhavige geval is sprake van meerdere (potentiële) gegadigden voor de subsidie. Verwijzing naar de vaste rechtspraak zoals de uitspraak van de ABRS van 11-07-2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2310). Op grond van deze rechtspraak wordt geoordeeld dat verweerder, door eiseres niet de mogelijkheid te bieden om mee te dingen voor onderhavige subsidie, heeft gehandeld in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Hierbij is ook van belang dat verweerder geen beroep heeft gedaan op één van de in de voormelde rechtspraak beschreven uitzonderingsmogelijkheden. Dit betekent dat het beroep van eiseres gegrond moet worden verklaard en het bestreden besluit moet worden vernietigd.

Gelet op het voorgaande wordt het verzoek om voorlopige voorziening toegewezen en de subsidie-uitkering aan belanghebbende per 1 januari 2025 geschorst. Verweerder heeft dan de tijd een 'tender' te organiseren, waarbij alle gegadigden (waaronder in ieder geval eiseres) een eerlijke kans krijgen op mededinging voor het per 1 januari 2025 resterende deel van de onderhavige subsidie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2024, 913

Rechtbank Limburg, 19-08-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:5545](#)

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, het CBR.

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 11 lid 1 onder aanhef en a, 12 aanhef en onder d, 23 lid 1 aanhef en onder e

WEGENVERKEERSWET 1994. ONDERZOEK RIJGESCHIKTHEID. EMA. VIJFJAARSTERMIJN. I.c. wordt geoordeeld dat de vijfjaarstermijn zoals opgenomen in artikel 12 aanhef en onder d van de Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 moet worden vastgesteld aan de hand van de data van de besluiten tot oplegging van een rijgeschiktheidsonderzoek. Er dient dus te worden gemeten vanaf het besluit waarin het voorgaande onderzoek is opgelegd tot aan het onderhavige primaire besluit.

[...] 14. De rechtbank is van oordeel dat de vijfjaarstermijn moet worden vastgesteld aan de hand van de data van de besluiten tot oplegging van een rijgeschiktheidsonderzoek. Er dient dus te worden gemeten vanaf het besluit waarin het voorgaande onderzoek is opgelegd tot aan het onderhavige primaire besluit. Dit blijkt ook uit de bewoording van artikel 12, aanhef en onder d, van de Regeling:

Betrokkene komt niet in aanmerking voor de educatieve maatregel alcohol en verkeer indien:

[...]

d. hij zich de afgelopen vijf jaar heeft moeten onderwerpen aan een onderzoek naar de geschiktheid wegens alcohol;

Daar staat expliciet dat het gaat om het hebben *moeten onderwerpen* aan een onderzoek in de laatste vijf jaar. De verplichting tot medewerking aan het onderzoek, het *moeten onderwerpen*, ontstaat op het moment dat het besluit dat daartoe strekt genomen wordt.¹ Niet genoemd worden de datum van het onderliggende incident of de datum van het onderzoek zelf of de afronding daarvan.

15. De rechtbank overweegt hierbij ook dat – zoals eiser stelt – een telling van het te nemen besluit terug naar het afronden van het voorgaande onderzoek leidt tot een ongewenste onzekere en willekeurige situatie waarin men voor de vraag of een voorgaande oplegging binnen of buiten de vijfjaarstermijn valt, afhankelijk is van de snelheid en lengte van het voorgaande onderzoek. Die snelheid is niet alleen afhankelijk van de omstandigheden van het geval maar ook van factoren die toe te rekenen zijn aan het CBR of in ieder geval niet toe te rekenen zijn aan een betrokkene, zoals beschikbaarheid van personeel, planning en verwerkingssnelheid bij zowel het CBR als bij een ingeschakelde keuringsinstantie. Ter zitting heeft het CBR toegelicht dat het doel achter de bepaling is dat een bestuurder die binnen een bepaalde periode weer de fout in gaat er niet met een lichtere maatregel – een EMA – dan wederom een rijgeschiktheidsonderzoek vanaf komt. De rechtbank vindt dit geen onbegrijpelijke redenering, maar is van oordeel dat dit juist aanleiding geeft de peildatum ofwel bij het onderliggende incident te leggen ofwel het moment dat het opleggende besluit genomen wordt. Dit zorgt dat de periode gekoppeld is aan of de momenten waarop betrokkene het ongewenste gedrag heeft vertoond of het moment waarop het CBR op basis van dit gedrag een maatregel oplegt. Zoals onder 14 overwogen laten de bewoordingen van artikel 12, aanhef en onder d, van de Regeling, geen ruimte de termijn te koppelen aan de achterliggende feitelijke incidenten daarom concludeert de rechtbank dat gemeten moet worden teruggelend vanaf het primaire besluit tot het besluit waarin het voorgaande onderzoek naar de rijgeschiktheid is opgelegd.

16. Het eerdere opleggende besluit dateert in dit geval van 19 februari 2018, dit is ruim meer dan vijf jaar voor het primaire besluit. Dat betekent dat het CBR niet op basis van artikel 23, eerste lid, aanhef en onder e en artikel 12, aanhef en onder d, van de Regeling heeft kunnen overgaan tot het wederom opleggen van een onderzoek naar de rijgeschiktheid. Deze beroepsgrond slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 914

Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 13-09-2024,

[ECLI:NL:RBDHA:2024:14610](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Referentiekader geloofwaardigheidsbeoordeling. Verweerder dient te motiveren waarom hij van eiser verwacht dat hij “met diepgang” kan verklaren over zijn gevoelens die verband houden met zijn geaardheid, zijn partners en zijn seksuele ontwikkeling. De rechtbank overweegt dat verweerder de aanname doet dat “een ieder” een bepaalde diepgang ervaart in zijn/haar gevoelens en dat verweerder de aanname doet dat “een ieder” ook met diepgang over zijn/haar gevoelens kan verklaren. Beide aannames zijn op geen enkele wijze door verweerder onderbouwd in dit besluit en in zijn werkinstructie. Verweerder kan deze aannames niet doen zonder over meer informatie over eiser te beschikken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2024, 915

MK ABRS, 13-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3693](#)

minister van Asiel en Migratie.

VWEU 20

REGULIER. Chavez-Vilchez-verblijfsrecht. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat hij er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen de vreemdeling en de dochter rekening mee had moeten houden hoe die relatie had kunnen zijn als de moeder de omgang niet had gefrustreerd. De minister is namelijk niet bevoegd een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU vast te stellen als dat niet daadwerkelijk bestaat (vergelijk het arrest van het Hof van 27 juni 2018, Diallo, [ECLI:EU:C:2018:499](#), punten 50 en 55, en de uitspraak van de Afdeling van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1235](#), onder 7). Hij moet daarom geen hypothetische situatie beoordelen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 916

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 19-09-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:14821](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank beoordeelt in afwijking van Afdelingsjurisprudentie de rechtmatigheid van het voortraject ook ambtshalve omdat de rechtbank de motivering van de Afdeling waarom dat niet zou mogen niet begrijpt. De rechtbank stelt vast -na een ambtshalve en op tegenspraak verricht rechtmatigheidsonderzoek- dat er gebreken kleven aan het inzetten van een tolk, dat het recht op rechtsbijstand is geschonden en dat verweerder niet heeft voldaan aan zijn informatieplicht. De rechtbank laat, ondanks dat er meerdere gebreken zijn vastgesteld en ondanks dat het recht op rechtsbijstand op grove wijze is veronachtzaamd door verweerder, de belangenafweging in het voordeel van verweerder uitvallen. In het dossier is een signalering gevoegd waaruit blijkt dat de Franse autoriteiten aan eiser een inreisverbod hebben opgelegd omdat hij wordt beschouwd als een bedreiging voor de nationale veiligheid vanwege nauwe banden met een terroristische organisatie. De rechtbank acht het belang van verweerder om eiser vanuit bewaring en dus gecontroleerd aan de Belgische autoriteiten over te dragen groter dan het belang van eiser om nu in vrijheid te worden gesteld in plaats van binnen afzienbare tijd aan België te worden overgedragen.

[Naar inhoudsopgave](#)